

Paragraffen ud, thi jeg troer slet ikke, det behøves. Der staaer i det første Stykke af § 276 en Straffebestemmelse for den, der forfærdiger urigtige Maal- eller Vægtredskaber i svigagtig Hensigt, og der er bestemt en lignende Straf for den, der benytter saadanne Redskaber til dermed at bedrage Andre. Naar vi have dette, kan jeg ikke see, hvorfor vi skulle have en Muldbestemmelse indtil 100 Rd. for dem, der benytte Maal og Vægt i saadanne Tilfælde, hvor slet Ingen bliver fornærmet derved. Dersom den ærede Rigsdagsmand vil være enig med mig i til 3die Behandling at foreslaae, at hele det andet Stykke skal udgaae, skal jeg gjerne være med dertil; men jeg troer dog, at om end det af mig foreslaaede Udtryk ikke fuldkomment tilfredsstillende, saa er det dog mere stemmende med almindelig Villighed og Retfærdighed, end at der staaer det Udtryk, som er brugt i Lovforslaget. Jeg vil desuden gjøre opmærksom paa, at dette Udtryk: „Den, der i Handel og Vandel benytter“ o. s. v. slet ikke kommer til at omfatte alle Tilfælde, hvor Maal og Vægt benyttes, thi den f. Ex., der skal modtage en Tiende, maa ogsaa benytte Maal og Vægt, men han kommer ikke ind derunder. Dersom han benytter Maal og Vægt, som ikke er justeret, hvorledes bliver han da at straffe? Dette er der ikke sagt. Jeg vil anmode de ærede Medlemmer om at stemme for det af mig stillede Endringsforslag, og skulde der saa kunne findes en Maade, hvorpaa man kunde ændre det til 3die Behandling, er jeg villig til at gjøre det, naar derved Hensigten kan opnaaes.

Fallesen: Maa jeg bede om Ordet for en ganske kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Fallesen: Jeg vilde kun meddele, at den Bestemmelse, at Den, som med Overlæg stiller et andet Menneske ved Livet, straffes med Livet eller med Tugthuusarbejde paa Livstid, er vedtaget af Landstinget med 35 Stemmer mod 4; der var kun 4 Medlemmer, der holdt paa, at Livsstraffen skulde staae som

eneste Straf. Dette Tal haaber jeg tilstrækkeligt vil kunne vise, at hvis vi flere Steder udstemme Tugthuusarbejde paa Livstid, det da muligt vil kunne møde Modstand i Landstinget. — Med Hensyn til Quæller turde jeg maaffee gjøre den personlige Bemærkning — havde jeg nær sagt — at jeg ikke har det Allermindste imod, at man duellerer, naar det kun skeer for Alvor, men at jeg ikke kjender noget Ynkligere end de saakaldte „uflydige Quæller“, der kun ere en Udvæxt fra den tydske Studenterverden, og som jeg haaber ikke nogenfinde vilde faae Indpas her i Landet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

Udkastets §§ 145 og 146 (see Tillæg A. Sp. 635—636) vedtoges uden Afstemning.

1) Endringsforslag af Warberg til § 147: § 3die Linie udelades Ordet „paa“. vedtoges med 67 Stemmer mod 7.

2) Udkastets § 147, med den vedtagne Forandring saalydende:

Har Nogen i offentlig Straffesag afgivet falsk Bidnesforklaring, men det befindes, at Sagen gjaaldt ham selv, eller at han havde Anledning til at antage dette, bliver han ikke at straffe, hvis Forklaringen ikke er bleven bekræftet med Ed; har Edsfæstelse fundet Sted, kan Straf af Fængsel anvendes. — Befindes det isvrigt i Tilfælde, hvor Nogen har afgivet falsk Forklaring for Retten, at Bidnesbyrd ikke burde have været affordret ham paa Grund af hans Forhold til Sagen eller Parterne, blive de i §§ 145 og 146 foreskrevne Straffe at nedsette, og kan, naar Edsfæstelse ikke har fundet Sted, under formildende Omstændigheder endog Straf af Bøder anvendes.

vedtoges eenstemmig med 81 Stemmer.

Udkastets §§ 148—158 (see Tillæg A. Sp. 637—639). vedtoges uden Afstemning.